

NEW YORK TIMESIN BESTSELLERLISTAN YKKÖNEN

REBECCA YARROS

Suomentanut LAURA HAAVISTO

WSOY

REBECCA YARROS

SIIVENISKU

SUOMENTANUT LAURA HAAVISTO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämä kirja on fiktiivinen teos. Nimet, hahmot, paikat ja tapahtumat ovat kirjailijan mielikuvituksen tuotetta tai niitä käytetään fiktiivisesti. Mahdolliset yhtenevyydet todellisiin tapahtumiin, tapahtumapaikkoihin ja ihmisiin, eläviin tai kuolleisiin, ovat sattumaa.

Englanninkielinen alkuteos
FOURTH WING
Copyright © 2023 by Rebecca Yarros
Suomenkielinen laitos © Laura Haavisto ja WSOY 2024
Werner Söderström Osakeyhtiö
Luvunaloituskuva stopkin/Shutterstock
Basgiathin kartta Amy Acosta ja Elizabeth Turner Stokes
Esilehtien kartta Melanie Korte
ISBN 978-951-0-50609-7
Painettu EU:ssa

Aaronille.

Omalle Kapteeni Amerikalleni.

*Läpi komennusten, muuttojen,
valoisimpien kohokohtien ja synkimpien syövereiden
olemme aina pitäneet yhtä, sinä ja minä, poikani.*

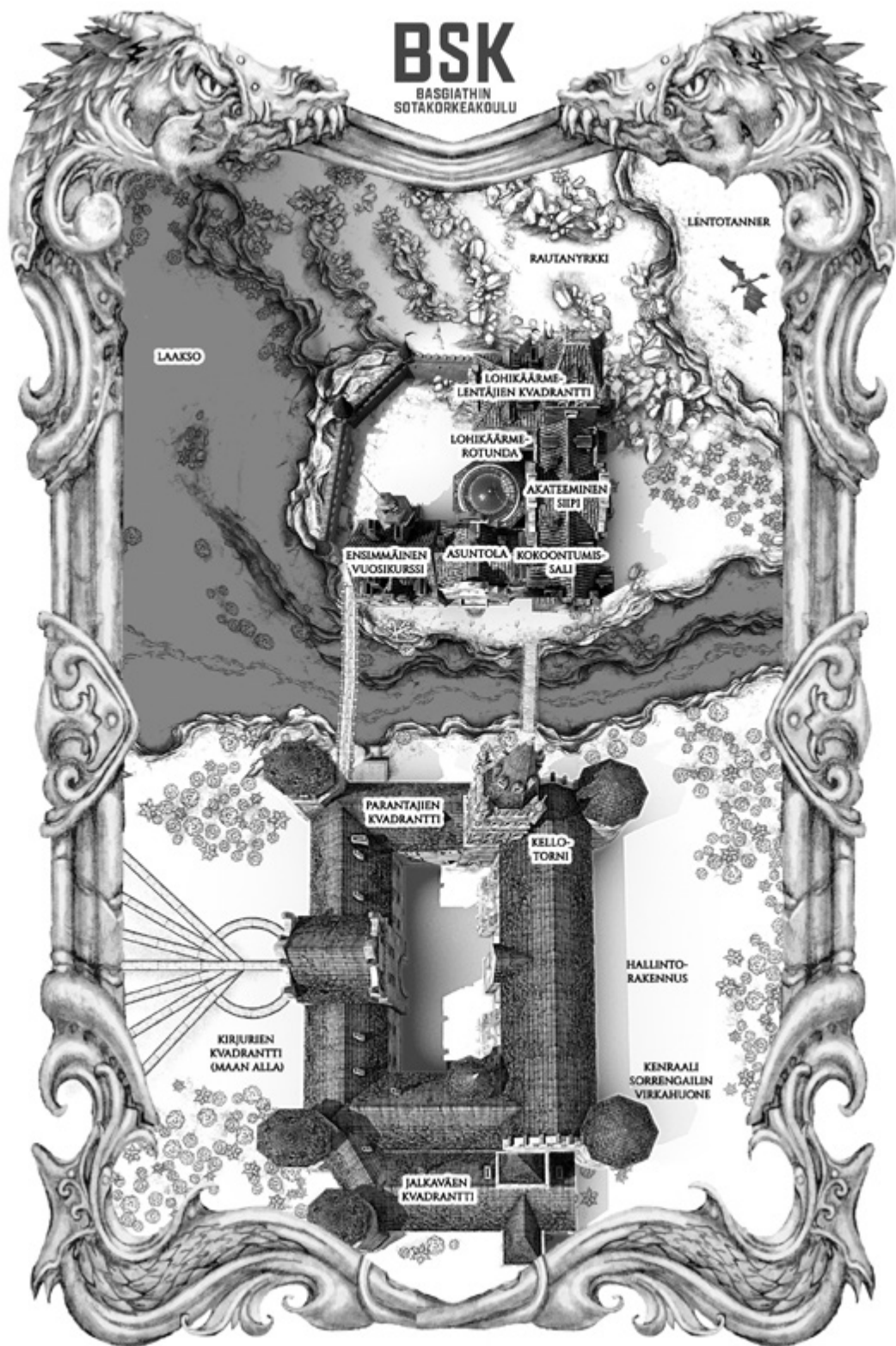
Eläköön taiteilijat!

Teillä on voima muovata maailmaa.

Siivenisku on nopeatempoinen seikkailufantasia,
joka sijoittuu lohikäärmelentäjiä kouluttavan oppilaitoksen
säälimättömään ja kilpailuhenkiseen maailmaan.
Siellä sodankäynti, taistelut, yhteenotot, vaaralliset tilanteet,
veri, raaka väkivalta, rajut vammat, kuolema, myrkytykset,
karkea kielenkäyttö ja seksuaalinen kanssakäyminen ovat arkipäivää,
kuten kirjan sivuilla kuvataan. Lukijat, jotka saattavat olla herkkiä
tällaisille asioille, ottakaa tämä huomioon ja valmistautukaa
astumaan Basgiathin sotakorkeakouluun...

BSK

BASGIATHIN
SOTAKORKEAKOULU

Seuraavan tekstin on uskollisesti litteroinut navarren kielestä
nykykielelle Jesinia Neilwart, Basgiathin sotakorkeakoulun kirjurien
kvadrantin kuraattori. Kaikki tapahtumat ovat tosia, ja nimet on
säilytetty kaatuneiden urheuden kunnioittamiseksi.
Pääsköön heidän sielunsa Malekin huomaan.

Lohikäärme ilman lentäjäänsä on tragedia.
Lentäjä ilman lohikäärmettään on kuollut.

– ENSIMMÄINEN ARTIKLA, ENSIMMÄINEN KOHTA
LOHIKÄÄRMELENTÄJIEN KOODEKSI

1. LUKU

Palvelukseenastumispäivä on aina kohtalokkain. Ehkä sen takia auringonnousu on tänä aamuna niin kaunis – koska tiedän, että se voi olla viimeiseni.

Kiristän painavan kangasreppuni remmit ja lähden raahustamaan ylös kodiksi kutsumani kivilinnakkeen leveää portaikkoja. Rasitus saa rintakehäni kohoilemaan kiivaasti, ja keuhkojani polttee, kun pääsen kenraali Sorrengailin virkahuoneeseen johtavalle kivikäytävälle. Tässä on kuuden kuukauden ankaran kuntoharjoittelun tulos – pystyn hädin tuskin nousemaan kuusi kerrosta portaita neljätoistakiloinen rinkka selässäni.

Olen niin kusessa.

Nuo tuhannet kaksikymmentävuotiaat, jotka odottavat porttien ulkopuolella pääsyään valitsemiinsa kvadrantteihin, ovat Navarren älykkäimpiä ja vahvimpia. Sadat heistä ovat valmistautuneet lentäjien eliittijoukkoon syntymästään asti. Minulla on ollut täsmälleen kuusi kuukautta aikaa.

Ilmeettömät vartijat, jotka seisovat ylätasanteelta lähtevän leveän käytävän reunoilla, välttelevät katsettani, kun kävelen heidän ohitse, mutta siinä ei ole mitään uutta. Sitä paitsi minun kannaltani on parasta, jos kukaan ei kiinnitä minuun huomiota.

Basgiathin sotakorkeakoulu ei ole tunnettu suopeudestaan... no, ketään kohtaan, edes niitä meistä, joiden äiti on komentaja.

Jokainen navarrelainen upseeri, riippumatta siitä, onko hän valinnut tulla koulutetuksi parantajaksi, kirjuriksi, jalkaväen sotilaaksi vai lentäjäksi, koulitaan näiden julmien muurien sisäpuolella kolmessa vuodessa huippuunsa hiotuksi aseeksi, jonka tehtävä on suojella vuoristoisia rajojamme Poromielin kuningaskunnan ja sen aarnikotkalentäjien väkivaltaisilta tunkeutumisyrityksiltä. Heikot eivät selviä täällä, etenkin lentäjien kvadrantissa. Lohikäärmeet pitävät huolen siitä.

»Lähetät hänet kuolemaan!» tuttu ääni jylisee kenraalin paksun puuoven takaa ja saa minut haukkomaan henkeäni. Koko mantereella on vain yksi nainen, joka uskaltaa korottaa ääntään kenraalille, mutta hänen pitäisi olla rajalla itäisen lennoston riveissä. *Mira*.

Huoneesta kuuluu vaimea vastaus, ja minä tartun oven kahvaan.

»Hänellä ei ole mitään mahdollisuuksia», Mira huutaa, kun työnän raskaan oven auki ja reppuni painopiste siirtyy eteenpäin niin, että melkein kaadun. *Voi paska*.

Kenraali sadattelee pöytänsä takana, ja minä otan tukea karmiinin-punaiseksi verhoillun sohvan selkänojasta.

»Helvetti, eihän hän pysty edes kantamaan rinkaansa», Mira kivahtaa ja kiirehtii vierelleni.

»Olen kunnossa!» Häpeä kuumottaa poskiani, ja pakotan itseni suoristautumaan. Mira on palannut viisi minuuttia sitten ja yrittää jo pelastaa minut. *Koska sinä tarvitset pelastamista, senkin hölmö*.

En halua tätä. En halua *mitään* tästä lentäjien kvadrantin paskasta. Minulla ei nimittäin ole minkäänlaista kuolemanviettiä. Olisi ollut parempi tyriä Basgiathin pääsykokeet ja suunnata suoraan maavoimiin asevelvollisten enemmistön kanssa. Mutta rikkani minä *kyllä* pystyn kantamaan, ja myös *itseni*.

»Voi, Violet.» Huolestuneet ruskeat silmät katsovat alaspäin minuun samalla, kun vahvat kädet puristuvat olkapäilleni.

»Hei, Mira.» Hymy nykii suupieliäni. Vaikka hän lienee täällä jättämässä jäähyväisiään, olen iloinen nähdessäni siskoni ensi kertaa moneen vuoteen.

Hänen katseensa heltyy, ja sormet liikahtavat olkapäilläni kuin hän olisi aikeissa vetää minut halaukseen mutta ottaakin sitten askeleen taaksepäin ja kääntyy seisomaan vierelleni kohti äitiämme. »Et voi tehdä tätä.»

»Se on jo tehty.» Äiti kohauttaa harteitaan, hänen tyköistuvan mustan univormunsa ääriviivat nousevat ja laskevat liikkeen mukana.

Tuhahdan. Se siitä toivosta saada armahdus. Ei sillä, että olisi koskaan pitänyt odottaa tai edes toivoa saavansa tippaakaan armoa naiselta, joka on tullut tunnetuksi juuri sen puutteesta.

»Tee se sitten tekemättömäksi», Mira kihisee. »Violet on koko elämänsä harjoitellut kirjurin tehtävää varten. Häntä ei ole kasvatettu lentäjäksi.»

»No, ei hän tietenkään ole kuin sinä, luutnantti Sorrengail, vai mitä?» Äiti laskee kätensä työpöydän putipuhaalle pinnalle, nojaa seistessään aavistuksen eteenpäin ja katselee meitä arvostelevasti silmiään siristäten kuin pöydän massiivisiin jalkoihin kaiverretut lohikäärmeet. Tiedän ilman kiellettyä ajatustenlukemisen taitoakin täsmälleen, mitä hän edessään näkee.

Kaksikymmentäkuusivuotias Mira on nuorempi versio äidistämme. Hän on pitkä, ja hänen vahvat, muodokkaat lihaksensa ovat vuosien harjoittelun ja satojen lohikäärmeen selässä vietettyjen tuntien kiinteyttämät. Hänen ihonsa lähestulkoon hehkuu hyvinvointia, ja hänen kullanuskeat hiuksensa on saksittu lyhyiksi taistelua silmällä pitäen aivan kuten äidillä. Ulkonäön lisäksi hänessä on samaa ylimielisyyttä, horjumatonta uskoa siihen, että hän kuuluu taivaalle. Hän on lentäjä henkeen ja vereen.

Mira on kaikkea, mitä minä en, ja äidin paheksuva päänpudistus kertoo hänen olevan samaa mieltä. Olen liian lyhyt. Liian hauras. Vähäisten muotojeni pitäisi olla lihasta, ja petollinen kehoni tekee minusta hävettävän haavoittuvan.

Äiti kävelee meitä kohti, hänen kiillotetut mustat saappaansa hohtavat lampeteissa lepattavien maagitulien valossa. Hän ottaa pitkän letini käteensä ja tuhahtaa katsoessaan hartioideni yllä olevaa kohtaa, jossa ruskeat suortuvat alkavat menettää lämpimän sävynsä ja haalistuvat vähitellen kohti latvoja teräksisen hopeanhoitoisiksi, ja antaa sen sitten pudota kädestään. »Kalpea iho, kalpeat silmät, kalpeat hiukset.» Hänen tuijotuksensa imee minulta itsevarmuuden viimeisetkin pisarat luuytimiä myöten. »Ihan kuin se kuume olisi vienyt värisi samalla kun vei voimasi.» Tuska välähtää hänen silmissään, ja hänen kulmansa kurtistuvat. »Käskin häntä olla pitämättä sinua siellä kirjastossa.»

Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun kuulen äidin manaavan sairautta, joka miltei vei hänen henkensä, kun hän odotti minua, tai kirjastoa, josta isä teki toisen kotini, kun äiti sai komennuksen Basgiathiin kouluttajaksi ja hän itse kirjuriksi.

»Rakastan kirjastoa», tokaisen. Siitä on jo yli vuosi, kun isän sydän viimein antoi periksi, ja Arkisto on ainoa kodilta tuntuva paikka tässä jättimäisessä linnoituksessa, ainoa paikka, jossa voin vielä tuntea isän läsnäolon.

»Sanoo kuin ainakin kirjurin tytär», äiti lausuu hiljaa, ja näen sen – naisen, jollainen hän oli, kun isä oli vielä elossa. Ystävällisempi... ainakin perhettään kohtaan.

»Minähän olen kirjurin tytär.» Selkäni huutaa armoa, joten annan repun pudota harteiltani ja lasken sen lattialle ja vedän ensimmäistä kertaa kunnolla henkeä sen jälkeen, kun lähdin huoneestani.

Äiti räpäyttää silmiään, ja lempeämpi nainen on tiessään, jäljellä on vain kenraali. »Sinä olet lohikäärmelentäjän tytär, olet kaksikymmentävuotias ja tänään on palvelukseenastumispäivä. Annoin sinun käydä valmennuksesi loppuun, mutta kuten sanoin viime keväänä, minä en katso vierestä, kun *minun* lapseni astuu kirjurien kvadranttiin, Violet.»

»Koska kirjurit ovat niin paljon lentäjiä alempiarvioisia?» nurisen, vaikka tiedän oikein hyvin, että lentäjät ovat sekä sosiaalisen että sotilaallisen hierarkian huipulla. Siitä on apua, että niiden lohikäärmeet käristävät väkeä huvikseen.

»Niin!» Hänen tavanomainen tyyneytensä horjuu. »Äläkä kuvittelekaan käveleväsi tänään tunnelia pitkin kirjurien kvadranttiin, tai muuten tulen repimään sinut sieltä omakätisesti tuosta naurettavasta letistäsi ja vien sinut Vallisillalle itse.»

Vatsaani vääntää.

»Isä ei haluaisi tätä!» Mira vänkää, puna nousee hänen kaulalleen.

»Rakastin isäänni, mutta hän on kuollut», äiti sanoo kuin kertoisi sääennusteen. »En usko hänen haluavan nykyisin paljon mitään.»

Vedän henkeä, mutta pidän suuni kiinni. Riitely ei johda mihinkään. Äiti ei ole koskaan ennenkaan kuunnellut yhtään helvetin mitään, mitä minulla on ollut sanottavanani, eikä tämä päivä tee siihen poikkeusta.

»Violetin lähettäminen lentäjien kvadranttiin on yhtä kuin kuolemantuomio.» Mira ei ilmeisesti aio lopettaa riitelyä. Mira *ei koskaan*

lopeta riitelyä äidin kanssa, ja eniten tässä turhauttaa se, että äiti on siksi aina kunnioittanut häntä. Oikein kaksinaismoralismin riemuvoitto. »Violet ei ole riittävän vahva, äiti! Häneltä on jo murtunut käsi tänä vuonna, joka toinen viikko nyrjähtää jokin nivel, eikä hän ole tarpeeksi pitkä päästäkseen yhdenkään niin ison lohikäärmeen selkään että se pitäisi hänet hengissä taistelussa.»

»Ihanko oikeasti, Mira?» Mitä. Helvettiä. Kynteni pureutuvat kämmeniini, kun puristan käteni nyrkkiin. On yksi asia tietää, että eloonjäämismahdollisuuteni ovat minimaaliset. Mutta se, että siskoni heittää puutteeni päin näköäni, onkin ihan toinen juttu. »Sanotko sinä minua *heikoksi*?»

»En.» Mira puristaa kättäni. »Vain... hauraaksi.»

»Se ei ole yhtään parempi.» Lohikäärmeet eivät sitoudu *hauraisiin* naisiin. Ne polttavat heidät poroksi.

»No, hän on pienikokoinen.» Äiti katsoo minua päästä varpaisiin ja tarkastelee päälläni roikkuvaa kermanvaaleaa vyöllistä tunikaa ja housuja, jotka valitsin aamulla mahdollista teloitustani varten.

Puuskahdan. »Nytkö me sitten listaamme minun vikojani, vai?»

»En sanonut, että se on vika.» Äiti kääntyy siskoni puoleen. »Mira, Violet joutuu kestäämään yhdessä aamupäivässä enemmän kipua kuin sinä kokonaisessa viikossa. Jos joku lapsistani on kykenevä selviämään lentäjien kvadrantissa, se on hän.»

Kulmani kohoavat. Se kuulosti kauhean paljon kehulta, mutta äidin kohdalla ei voi koskaan olla varma.

»Kuinka monta lentäjäkokeista kuolee palvelukseenastumispäivänä, äiti? Neljäkymmentä? Viisikymmentä? Oletko noin innokas hautaamaan vielä toisenkin lapsen?» Mira kihisee.

Irvistän, kun lämpötila huoneessa putoaa, kiitos myrskyn nostattamisen sinettivoiman, jota äiti kanavoi lohikäärmeensä, Aimsirin, kautta.

Muisto veljestäni puristaa rintaani. Kukaan ei ole uskaltanut mainita Brennania tai hänen lohikäärmettään näinä viitenä vuotena sen jälkeen, kun he kuolivat tyrrendorilaiskapinassa maan eteläosassa. Äiti sietää minua ja kunnioittaa Miraa, mutta Brennania hän rakasti.

Samoin isä. Isän rintakivut alkoivat heti Brennanin kuoleman jälkeen.

Äidin leukaperät kiristyvät, ja hänen katseensa huokuu rangaistuksen uhkaa, kun hän tuijottaa Miraa.

Siskoni nielaisee, mutta pitää pintansa tuijotuskilpailussa.

»Äiti», aloitan. »Ei Mira tarkoittanut...»

»Ulos. Täältä. Luutnantti.» Äidin sanat ovat kuin pehmeitä höyrypilviä jäätävässä työhuoneessa. »Ennen kuin ilmoitan luvattomasta poissaolostasi yksiköllesi.»

Mira suoristautuu ja nyökkää kerran, käännähtää sitten ympäri sotilaallisen täsmällisesti, astelee sanaakaan sanomatta ovelle ja ottaa pienen reppunsa matkalla mukaan.

Tämä on ensimmäinen kerta moneen kuukauteen, kun olen äidin kanssa kahden kesken.

Hänen katseensa kohtaa omani, ja lämpötila kohoaa, kun hän vetää syvään henkeä. »Sinä sijoituit pääsykokeissa kärkineljännekseen nopeudessa ja ketteryudessa. Pärjää kyllä. Kaikki Sorrengailit pärjäävät.» Hän hipaisee poskiani sormiansa selkäpuolilla, hädin tuskin ihooni osuen. »Olet niin isäsi kaltainen», hän kuiskaa ennen kuin rykäisee ja peruuttaa muutaman askeleen.

Tunnesiteiden luomisesta ei ilmeisesti jaella ansiomerkkejä.

»En voi huomioida sinua seuraavaan kolmeen vuoteen», hän sanoo ja istahtaa työpöytänsä reunalle. »Sillä Basgiathin komentajana olen ylin esihenkilösi.»

»Tiedän.» Se on murheistani vähäisin, eihän hän muutenkaan minua juuri huomioi.

»Et myöskään saa mitään erityiskohtelua, vaikka olet tyttäreni. Jos jotain, sinuun suhtaudutaan ankarammin ja sinua patistetaan todistamaan kyvykkyytesi.» Hän kohottaa toista kulmaansa.

»Tiedetään.» On hyvä, että olen harjoitellut majuri Gillsteadin kanssa nämä kuukaudet sen jälkeen, kun äiti teki päätöksensä.

Hän huokaisee ja pakottaa kasvoilleen hymyn. »Siinä tapauksessa näemme varmasti laaksossa erottelussa, kokelas. Tosin olet kai auringonlaskuun mennessä jo kadetti.»

Tai kuollut.

Kumpikaan meistä ei sano sitä.

»Onnea matkaan, kokelas Sorrengail.» Hän siirtyy takaisin työpöytänsä taakse ja siten kehottaa minua käytännössä poistumaan.

»Kiitos, rouva kenraali.» Nostan repun harteilleni ja astelen ulos hänen virkahuoneestaan. Vartija sulkee oven perässäni.

»Äiti on ihan helvetin hullu», Mira sanoo käytävältä, kahden asemisaan olevan vartijan välistä.

»Nuo kertovat äidille, että sanoit noin.»

»Ihan kuin he eivät sitä tietäisi», Mira puuskahtaa yhteen puristettujen hampaiden välistä. »Mennään. Meillä on vain tunti aikaa ennen kuin kokelaiden pitää ilmoittautua, ja kun lensin tänne, näin porttien ulkopuolella tuhansia tulijoita odottamassa pääsyään sisään.» Hän lähtee laskeutumaan kiviportaikkoon ja johdattaa minut käytäviä pitkin huoneeseeni.

Tai no... *entiseen* huoneeseeni.

Olin poissa puoli tuntia, ja sinä aikana kaikki henkilökohtaiset tavarani on pakattu kuljetuslaatikoihin, jotka nyt odottavat pinottuina huoneen nurkassa. Oloni tuntuu kertakaikkisen orvolta. Hän laitatti koko elämäni laatikoihin.

»Ihan vitun tehokas hän ainakin on, se on sanottava», Mira mutisee ja kääntyy sitten minuun päin. Hänen katseensa kulkee päästä varpaisiini avoimen arvioivasti. »Toivoin, että olisin saanut äidin puhuttua ympäri. Ei sinua ole tarkoitettu lentäjien kvadranttiin.»

»Niin olet maininnut.» Kohotan toista kulmaani hänelle. »Toistuvasti.»

»Anteeksi.» Hän irvistää, pudottautuu lattialle ja tyhjentää reppunsa.

»Mitä sinä teet?»

»Saman mitä Brennan teki minulle», hän sanoo lempeästi, ja suru juuttuu kurkkuuni. »Osaatko käyttää miekkaa?»

Pudistan päätäni. »Liian painava. Olen kyllä aika nopea tikarien kanssa.» Ihan hemmetin nopea. Salamannopea. Puutteeni voimassa korvaan nopeudella.

»Niin ajattelinkin. Hyvä. Laske nyt reppusi ja riisu nuo kamalat saappaat.» Hän käy läpi mukanaan tuomiaan tavaroita ja ojentaa minulle uudet saappaat ja mustan univormun. »Pue nämä.»

»Mitä vikaa repussani on?» kysyn mutta lasken sen silti lattialle. Hän avaa sen välittömästi ja repii ulos kaiken, minkä olen sinne huolellisesti pakannut. »Mira! Siihen meni koko ilta!»

»Sinulla on ihan liikaa tavaraa, ja saappaasi ovat hengenvaaralliset. Liukastut Vallisillalta saman tien noilla sileillä pohjilla. Teetin sinulle kumipohjaiset lentosaappaat pahan päivän varalta, ja tämä, rakas Violet,

on päivistä pahin.» Kirjoja alkaa lennellä ja ne putoilevat kuljetuslaatikkojen viereen.

»Hei, saan ottaa vain sen, minkä pystyn kantamaan, ja haluan nuo!» Syöksyn kiinni seuraavaan kirjaan ennen kuin hän ehtii heittää sen pois ja onnistun vain vaivoin pelastamaan synkkien tarujen lempikokoelmani.

»Oletko valmis kuolemaan sen takia?» hän kysyy kovettaen katseensa.

»Pystyn kantamaan sen!» Tämä kaikki on ihan väärin, minun pitäisi omistaa elämäni kirjoille eikä heitellä niitä nurkkaan keventääkseni reppuani.

»Ei. Et pysty. Olet hädin tuskin kolme kertaa repun painoinen, Vallisilta on suurin piirtein neljäkymmentäviisi senttiä leveä, kulkee kuusi-kymmentämetriä maan pinnan yläpuolella, ja viimeksi kun katsoin, taivaalla näkyi sadepilviä. Ylitystä ei siirretä sateen sattuessa vain koska sillasta voi tulla vähän liukas, sisko kulta. Sinä putoat. Kuolet. Aiotko siis nyt kuunnella minua? Vai aiotko liittyä muiden kuolleiden kokelaitten seuraan huomisaamun nimelistalla?» Edessäni olevassa lentäjässä ei ole jälkeäkään isosiskostani. Tämä nainen on ovela, kiero ja aavistuksen julma. Tämä nainen selviytyi kolmesta vuodesta vain yhdellä arvella, ja senkin hänelle teki hänen oma lohikäärmeensä erottelussa. »Sillä sinne sinä päädyt. Hautakiveksi toisten joukkoon. Kiveen poltetuksi nimeksi. Hankkiudu kirjoista eroon.»

»Isä antoi tämän minulle», mutisen ja painan kirjan rintaani vasten. Ehkä se on lapsellinen kirja, vain kokoelma tarinoita, jotka varoittavat taikavoimien houkutuksista ja jopa demonisoivat lohikäärmeitä, mutta muuta minulla ei ole jäljellä.

Mira huokaisee. »Onko se se vanha kansantarukokoelma pimeyttä hallitsevista myrkyistä ja niiden traakeista? Etkö ole lukenut sen jo tuhat kertaa?»

»Ehkä useamminkin», myönnän. »Ja ne ovat *myrkkiä*, eivät myrkkyjä.»

»Isä ja hänen vertauskuvalliset tarinansa», Mira sanoo. »Kunhan vain et yritä kanavoida voimia ennen kuin olet sitoutunut lentäjä, niin punasilmäisiä hirviöitä ei tule piileskelemään sänkysi alle odottamaan, että saisivat siepata sinut mukaansa kaksijalkaisilla lohikäärmeillään ja pakottaa osaksi pimeyden armeijaansa.» Hän ottaa viimeisen reppuun pakkaamani kirjan ja ojentaa sen minulle. »Hävitä kirjat. Isä ei

voi pelastaa sinua. Hän yritti. Minä yritin. Päättä, Violet. Aiotko kuolla kirjurina? Vai elää lentäjänä?»

Katsahdan käsissäni olevia kirjoja ja teen valintani. »Sinä olet kyllä yksi maanvaiva.» Lasken tarut huoneen nurkkaan, mutta pidän toisen teoksen käsissäni, kun käännyn siskooni päin.

»Maanvaiva, joka yrittää pitää sinut hengissä. Mihin sinä tuota tarvitset?» hän tivaa.

»Tappamiseen.» Ojennan sen takaisin hänelle.

Hymy leviää hitaasti hänen kasvoilleen. »Hyvä. Voit pitää sen. Pue nyt vaatteet päällesi, niin minä siistin tämän sotkun sillä välin.» Kello soi lujaaäänisesti päämme yläpuolella. Meillä on neljäkymmentäviisi minuuttia aikaa.

Pukeudun nopeasti, mutta tuntuu kuin vaatteet kuuluisivat jollekulle toiselle, vaikka ne on selvästi räätälöity minulle. Tunikani tilalle tulee ihonmyötainen musta paita, joka peittää käsivarteni, ja löysät housuni vaihtuvat nahkaisiin, jotka hivelevät jokaista kurviani. Sitten Mira nyörittää paitani päälle liivimäisen korsetin.

»Näin se ei hierrä», hän selittää.

»Lentäjät käyttävät tällaisia taistelussa.» Pakko myöntää, että varusteet ovat aika siistit, vaikka tunnenkin itseni huijariksi. *Voi luojat, tämä tapahtuu oikeasti.*

»Nimenomaan, koska sitä on luvassa. Taistelua.»

Nahkan ja itselleni tuntemattoman materiaalin yhdistelmä peittää minut solisluista vyötärön alapuolelle, se verhoaa rintani ja kulkee ristikkäin olkapäilleni ja niiden yli. Hypistelen kylkiluideni päälle vinottain ommeltuja piilotuppia.

»Tikareitasi varten.»

»Minulla on vain neljä.» Kerään ne lattialla olevasta kasasta.

»Ansaitset myöhemmin lisää.»

Pujotan aseeni tuppisiin ja tuntuu kuin kylkiluuni itsessään muuttuisivat aseiksi. Muotoilu on nerokas. Veitsiin on helppo tarttua kylkiluiden päällä ja reisillä olevista tupista.

Hädin tuskin tunnistani itseäni peilistä. Näytän lentäjältä. Tunnen silti itseni yhä kirjuriksi.

Hetken päästä puolet pakkaamistani tavaroista on pinottu laatikoiden päälle. Mira on pakannut reppuni uudelleen ja heittänyt pois

tarpeettomiksi katsomansa tavarat ja lähes kaiken, millä on tunnearvoa, samalla kun on antanut vuolassanaisesti neuvoja siitä, miten kvadrantista selvittää hengissä. Sitten hän yllättää minut liikuttavalla ehdotuksella – hän käskee minun istua polviensa väliin, jotta voi letittää hiukseni päälaeleni.

Ihan kuin olisin taas lapsi enkä aikuinen nainen, mutta suostun silti.

»Mitä tämä on?» Raaputan materiaalia kynnelläni sydämen kohdalta.

»Suunnittelin sen itse», Mira sanoo ja kiristää lettiäni kivuliaan tiukalle päänahkaani vasten. »Teetin sen varta vasten sinulle Teinen suomuista, joten ole varovainen sen kanssa.»

»Lohikäärmeen suomuistako?» Käännähdän katsomaan häntä.
»Miten? Teine on valtava.»

»Satun tuntemaan lentäjän, jonka voimilla isoista asioista saa tehtyä hyvin pieniä.» Ilkikurinen hymy leikittelee hänen huulillaan. »Ja pienistä asioista... paljon, paljon isompia.»

Pyörittelen silmiäni. Mira on aina puhunut miehistään paljon avoimemmin kuin minä... niistä kaikista kahdesta. »Siis että, miten paljon isompia?»

Hän nauraa ja kiskaisee sitten lettiäni. »Pää eteenpäin. Sinun olisi pitänyt leikata hiuksesi.» Hän vetää suortuvat tiukalle päätäni vasten ja jatkaa letittämistä. »Ne ovat rasite taistelussa, puhumattakaan siitä, että ne herättävät huomiota. Kenelläkään muulla ei ole hiuksia, jotka himmenevät tähän tapaan hopeisiksi, ja sinua pidetään jo muutenkin maalitauluna.»

»Tiedät varsin hyvin, että luonnollinen pigmenttini haihtuu asteittain hiusteni pituudesta riippumatta.» Silmäni ovat yhtä päättämättömät, ne ovat haalean siniset ja meripihkan sävyiset, mutta eivät oikein koskaan kunnolla kummankaan väriset. »Sitä paitsi jos unohdetaan muiden suhtautuminen hiusteni sävyyn, hiukset ovat ainoa täysin terve osa minussa. Niiden leikkaaminen tuntuisi siltä kuin rankaisisin kehoani siitä, että se vihdoinkin tekee jotakin hyvin, enkä tunne tarvetta piilotella todellista minääni.»

»Et piilottelekaan.» Mira nykäisee lettiäni ja vetää päätäni taaksepäin, katseemme kohtaavat. »Olet älykkäin tuntemani nainen. Älä unohda sitä. Aivot ovat paras aseesi. Voita muut älyllä, Violet. Ymmärrätkö?»

Nyökkään, ja hän hellittää otettaan, viimeistelee letin ja nostaa minut

jaloilleni samalla, kun jatkaa vuosien tiedon tiivistämistä viiteentoista minuuttiin hädin tuskin henkeä vetäen.

»Ole tarkkaavainen. Hiljaisuus on OK, mutta pidä huoli, että panet merkille kaiken ja kaikki ympärilläsi ja käytät tiedon hyväksesi. Oletko lukenut Koodeksin?»

»Muutaman kerran.» Lohikäärmelentäjien sääntökirja on pituudeltaan vain murto-osa toisten divisioonien vastaavista. Ehkä siksi, että lentäjillä on vaikeuksia noudattaa sääntöjä.

»Hyvä. Sitten tiedät, että toiset lentäjät voivat tappaa sinut milloin tahansa, ja verenhimoiset kadetit *takuulla* yrittävät sitä. Mitä vähemmän kadetteja, sitä paremmat mahdollisuudet erottelussa. Sitoutumiseen halukkaita lohikäärmeitä ei koskaan ole tarpeeksi, ja ne, jotka varomattomuudessaan pääsevät hengestään, eivät muutenkaan ole lohikäärmeen arvoisia.»

»Paitsi nukkuessa. On kuolemanrangaistuksen alainen rikos hyökätä kadetin kimppuun tämän nukkuessa. Artikla kolme...»

»Kyllä, mutta se ei tarkoita, että olisit öisin turvassa. Nuku tämä pääläsi, jos vain voit.» Hän napauttaa korsettiani vatsan kohdalta.

»Musta lentoasu kuuluu ansaita. Oletko varma, ettei minun kannattaisi tänään pukeutua tunikaani?» Kuljetan kättäni nahalla.

»Vallisillalla puhaltava tuuli tarttuu ylimääräiseen kankaaseen kuin purjeeseen.» Hän ojentaa minulle nyt paljon aiempaa kevyemmän reppuni. »Mitä ihonmyötäisempiä vaatteesi ovat, sitä paremmat ovat mahdollisuutesi sillalla sekä myöhemmin kehässä, kun alatte harjoitella. Pidä panssariliivi ylläsi aina. Pidä tikarit mukanas *aina*.» Hän osoittaa reisillään olevia tuppia.

»Joku varmasti sanoo, etten ole ansainnut niitä.»

»Sinä olet Sorrengail», Mira toteaa kuin se riittäisi vastaukseksi. »Vitut siitä, mitä muut sanovat.»

»Eivätkö lohikäärmeen suomut ole huijaamista?»

»Mikään ei ole huijaamista torniin kiipeämisen jälkeen. Siellä odottaa vain selviytyminen ja kuolema.» Kello soi – aikaa on enää puoli tuntia. Mira nielaisee. »Pian on mentävä. Oletko valmis?»

»En.»

»En ollut minäkään.» Hänen toinen suupielensä kohoaa vinoon hymyyn. »Ja minä sentään olin treenannut koko ikäni.»

»En aio kuolla tänään.» Heitän repun olalleni ja hengitän hiukan helpommin kuin aamulla. Reppua on nyt huomattavasti helpompi käsitellä.

Linnoituksen keskellä olevan hallintorakennuksen käytävät ovat aavemaisen hiljaiset, kun kuljemme alas lukuisia portaita, mutta ulkoa kantautuva melu voimistuu sitä mukaa mitä alemmas pääsemme. Näen ikkunoista, miten tuhannet kokelaat halaavat läheisiään ja jättävät jäähyväisiään pääportin ulkopuolella levittäytyvillä nurmikentillä. Sen perusteella, mitä aiempina vuosina olen nähnyt, useimmat perheet pitävät kokelaistaan kiinni aivan viimeiseen kellonsoittoon asti. Linnoitukseen johtavat neljä tietä ovat täynnä hevosia ja vaunuja, eritoten kohdassa, missä tiet yhtyvät koulun edessä, mutta nurmikenttien laidalla tyhjinä seisovat vaunut saavat minut voimaan pahoin.

Ne on varattu ruumiille.

Juuri ennen linnanpihaan johtavaa viimeistä käännoästä Mira pysähtyy.

»Mikä on... *Uh*.» Hän vetää minut itseään vasten ja halua tiukasti käytävän suhteellisessa rauhassa.

»Rakastan sinua, Violet. Muista kaikki, mitä sinulle sanoin. Älä päädy nimeksi kuolinkirjoihin.» Hänen äänensä värisee, ja minä kiedon käsi-varteni hänen ympärilleen ja rutistan lujaa.

»Pärjään kyllä», lupaan.

Hän nyökkää, leuka osuu päälakeeni. »Tiedän. Mennään.»

Hän ei sano enää muuta vaan irrottautuu halauksesta ja kävelee linnoituksen pääporttien sisäpuolella levittäytyvälle, ihmisiä kuhisevalle linnanpihalle. Kouluttajia, komentajia ja jopa äitimme on kokoontunut paikalle odottamaan, että muurien ulkopuolinen sekasorto muuttuu muurien sisäpuoliseksi järjestykseksi. Sotakorkeakoulun kaikista ovista pääportti on tänään ainoa, josta ei kulje yksikään kadetti, sillä jokaisella kvadrantilla on oma sisäänkäyntinsä ja omat tilansa. Helvetti, lentäjillä on kokonaan oma linnakkeensa. Tärkeilevät, omahyväiset kusipäät.

Lähden Miran perään ja saan hänet kiinni muutamalla nopealla askeleella.

»Etsi Dain Aetos», Mira sanoo, kun kävelemme linnanpihan poikki kohti avointa porttia.

»Dain?» En voi olla hymyilemättä, kun ajattelen, että näen Dainin taas pitkästä aikaa, ja sydämeni alkaa pamppailla. Edelliskerrasta on vuosi, ja olen kaivannut hänen lempeän ruskeita silmiään ja tapaa, jolla

hän nauraa koko kehollaan. Olen kaivannut ystävyttämme ja niitä hetkiä, kun olen ajatellut sen oikeissa olosuhteissa muuttuvan vielä joksikin muuksi. Olen kaivannut tapaa, jolla hän minua katsoo, kuin olisin joku, joka kannattaa huomata. Olen kaivannut... häntä.

»En ole käynyt kvadrantissa kolmeen vuoteen, mutta kuulemani mukaan hän pärjää hienosti, ja hän pitää sinut turvassa. Älä hymyile noin», Mira varoittaa. »Dain on toisella vuosikurssilla.» Hän heristää sormeaan minulle. »Älä sotkeudu kakkosiin. Jos haluat saada seksiä, niin kuin sinun pitäisikin» – hän kohottaa kulmiaan – »usein, koska ikinä ei voi tietää, mitä päivä tuo tullessaan, paneskele omien vuosikurssilaistesi kanssa. Mikään ei ole pahempaa kuin kadettien juoruilu siitä, että olet päässyt reittä pitkin turvaan.»

»Eli voin viedä kenet tahansa ykkösen sänkyyni», sanon virnistäen. »Mutta en kakkosia tai kolmosia.»

»Juuri niin.» Hän iskee silmää.

Astumme porteista linnoituksen ulkopuolelle ja liitymme osaksi siellä vallitsevaa hallittua kaaosta.

Jokainen Navarren kuudesta provinssista on lähettänyt tämänvuotiset palveluskokelaansa paikalle. Jotkut värväytyvät vapaaehtoisesti. Jotkut on lähetetty tänne rangaistuksena. Useimmat tulevat kutsuntojen kautta. Ainoa asia, joka meitä täällä Basgiathissa yhdistää, on se, että olemme läpäisseet pääsykokeen – sekä kirjallisen että ketteryyskokeen, jota en vieläkään voi uskoa läpäisseeni – mikä tarkoittaa sitä, että emme ainakaan päädy jalkaväen tykinruoaksi eturintamalle.

Tunnelma on odotuksesta tiheä, kun Mira johdattaa minut kulunutta mukulakivipolkua kohti eteläistä tornia. Koulun päärakennus seisoo Basgiathvuoren rinteessä kuin se olisi lohkaistu vuorenhuipusta. Suuri ja mahtava rakennus kohoaa levottomana odottavan kokelasjoukon ja heidän kyynelsilmäisten perheidensä ylle huimine ympärysmuureineen – ne on rakennettu suojaamaan sisäpuolen korkeaa keskustornia – ja jokaisessa kulmassa on puolustustorni, joista yhdessä sijaitsevat linnan kellot.

Suurin osa väestä siirtyy jonottamaan pohjoisen tornin juurelle – siellä on sisäänkäynti jalkaväen kvadranttiin. Osa ihmismassasta kävelee kohti takanamme olevaa porttia – se johtaa rakennuksen eteläosassa sijaitsevaan parantajien kvadranttiin. Kateus puristaa rintaani, kun näen

muutaman menevän keskimmäisestä tunnelista linnoituksen alla sijaitsevaan Arkistoon liittyäkseen kirjurien kvadranttiin.

Lentäjien kvadrantin sisäänkäynti on vain panssaroitu ovi tornin juurella, samanlainen kuin jalkaväen sisäänkäynti pohjoisessa. Mutta siinä missä jalkaväen kokelaat voivat kävellä suoraan maantasossa sijaitsevaan kvadranttiinsa, meidän lentäjäkokelaiden pitää *kiivetä*.

Liitymme Miran kanssa lentäjien jonoon odottamaan ilmoittautumisvuoroani, ja minä erehdyn katsomaan ylöspäin.

Korkealla yläpuolellamme näkyy joen halkoman laakson ylittävä Vallisilta, joka yhdistää koulun pääarakennuksen vuoren eteläisellä rinteellä siintävään, vieläkin korkeammalla uhkaavana kohoavaan lentäjien kvadrantin linnakkeeseen – tämä kivinen silta erottelee seuraavien tuntiin aikana lentäjäkokelaat kadeteista.

En voi uskoa, että minun pitää pian ylittää se.

»Ja ajatella, että olen kaikki nämä vuodet valmistautunut kirjurien kirjalliseen kokeeseen.» Ääneni tihkuu sarkasmia. »Olisi pitänyt keikua tasapainopalkilla.»

Mira ei kiinnitä sanomisiini huomiota jonon edetessä ja kokelaiden kadotessa yksi kerrallaan ovesta sisään. »Älä anna tuulen horjuttaa askeleitasi.»

Kahden kokelaan päässä edessämme seisoo itkevä nainen, puoliso vetää hänet irti nuoresta miehestä, ja pariskunta poistuu jonosta kyynelisin alin rinnettä ja kohti teitä reunustavaa omaisten joukkoa. Edessämme ei näy muita vanhempia, vain muutama kymmenen kokelasta, jotka etenevät kohti nimilistan pitäjiä.

»Pidä katse edessä olevissa kivissä äläkä vilkuile alaspäin», Mira ohjeistaa, ja juonteet hänen kasvoillaan syventyvät. »Levitä käsivarret sivuille tasapainoksi. Jos reppu luiskahtaa, anna sen pudota. On parempi, että se putoaa, etkä sinä.»

Vilkaisen taakseni, jonne näyttää vain hetkessä kerääntyneen satojen ihmisten jono. »Ehkä pitäisi antaa heidän mennä ensin», kuiskaan pakokauhun puristaessa sydäntäni. Mitä helvettiä minä oikein olen tekemässä?

»Ei», Mira vastaa. »Mitä pidempään odotat portaikossa» – hän viittaa kädellään tornin suuntaan – »sitä suuremmaksi pelkosi voi kasvaa. Ylitä Vallisilta ennen kuin kauhu saa vallan.»

Lohikäärme ilman lentäjänsä on tragedia. Lentäjä ilman lohikäärmettään on kuollut.

– ENSIMMÄINEN ARTIKLA, ENSIMMÄINEN KOHTA
LOHIKÄÄRMELENTÄJIEN KOODEKSI

»Vieläkö joku muu haluaa muuttaa mielensä?» Xaden huutaa ja silmäilee jäljellä olevien kadettien rivejä samalla terävällä katseella kuin laivastonsininen lohikäärme hänen takanaan. »Eikö? Erinomaista. Tähän aikaan ensi kesänä suurin piirtein puolet teistä on kuollut.»

Riveissä on hiljaista lukuun ottamatta muutamaa vasemmalta puoleltani kuuluvaa huonosti ajoitettua nyyhkäystä.

»Sitä seuraavana kolmannes ja sama juttu viimeisenä vuonna. Täällä ketään ei kiinnosta, kuka teidän äitinne tai isänne on. Jopa kuningas Taurin toinen poika kuoli omassa erottelussaan. Joten sanokaapa vielä kerran: Tunnetteko itsenne voittamattomiksi nyt kun olette päässeet lentäjien kvadranttiin? Lyömättömiksi? Eliitiksi?»

Kukaan ei hurraa.

Jälleen tuntuu polttava puuska – tällä kertaa suoraan kasvoillani – ja jokainen lihas kehossani jännittyy, kun valmistaudun palamaan kuoliaaksi. Mutta en näe liekkejä... vain höyryä, ja Rhiannonin letit heilahtavat ilmapirrassa, kun lohikäärmeet henkäisevät yhtä aikaa ulospäin. Edessäni olevan tulokkaan housut tummuvat, väri leviää alaspäin pitkin hänen jalkojaan.

Ne haluavat pelotella meitä. Ja onnistuivat siinä.

»Koska noille te ette ole voittamattomia tai erityisiä», Xaden osoittaa kohti laivastonsinistä lohikäärmettä ja kumartuu aavistuksen eteenpäin kuin kertoakseen meille salaisuuden samalla kun katseemme kohtaavat. »Noille te olette vain saaliita.»

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50609-7